

SERGE RACHMANINOFF.

R o t t e r d a m, 23 October 1929.

Een jaar geleden was Serge **Rachmaninoff** ongeveer op gelijken tijd hier en we hebben toen breedvoerig gewezen op de eigenschappen van dezen grooten Rus als klanktoovenaar, op de zeer persoonlijke inzichten en opvattingen van den pianist. Vooral toen hij Chopin speelde, een zeer aparten Chopin. Het was thans, nu de sympathieke, eenvoudige kunstenaar gelukkig een bijna volle Groote Doelezaal aantrof, weer dezelfde „aparte” Chopin. Maar hoe heeft **Rachmaninoff** ook ditmaal weer weten te boeien met een Chopin-voordracht, welke straalde in heerlijkheid van toonglans. De bes-moll-Sonate op. 35 was weer anders dan anders in de weder-gave, doch in elk geval aanvaardbaar van dezen Russischen artist, omdat de speler ten slotte nergens zijn intuïteis als een grillige gewildheid opdringt. Steeds steeg de Sonate in belangwekkendheid van plastiek door de strikt persoonlijke visie, welke zich het sterkst — en bijster aantrekkelijk tevens — uitte in de bij de herhaling van het hoofdmotief der Marche Funèbre averechts geregelde dynamiek.

Dat superieure Chopin-spel, voortgezet in de bes-moll-Mazurka en de g-moll-Ballade, was een werkelijke verademing na een qua innerlijkheid zeer teleurstellende Mozart-Sonate (D-dur). Want Mozart — het is wel ten duidelijkste gebleken — schijnt voor Rachmaninoff's psyche geen successen te kunnen brengen. De executie der Sonate was werkelijk, trots de in volmaakt-hed tentoongestelde techniek, on-Mozartsch, minder goed geregeld in klankverhouding en klankafwisseling. De voordracht dreigde den monotonen kant heen te gaan.

Dezelfde eenvoud, oprechtheid en eerlijkheid, welke **Rachmaninoff** als mensch en reproduceerend kunstenaar zoo sympathiek doen zijn, mogen ook voor zijn kwaliteit als produceerend kunstenaar gelden. Nergens schrijft de Rus buiten zijn zekere overtuiging. Zulks maakt de Prélude, van welke de concertgever uit opus 30 de a- en de B-moll vertolkte, tot zeer aangename en aanneemlijke toonzettingen. 't Zijn geen opzienbarende meesterwerken, maar in hun soort degelijke, eerlijke voortbrengselen. Dat uit de verklanking tevens een perfectie van geloof in eigen kunst zou liggen, viel te veronderstellen.

Liszt was de slotsteen van het programma, met de magistraal voorgedragen Sonnetta del Petrarca en de vitale E-dur Polonaise. En toen de kunstenaar ovatie op ovatie had te aanvaarden, bood hij drie toegiften. Voor de laatste maal zijn eigen, fraai-bezonken cis-moll Prélude.

SERGE RACHMANINOFF.

Rotterdam, 23 October 1929.

A year ago, Serge Rachmaninoff was here at about the same time, and we pointed out at length the qualities of this great Russian as a sonic magician, and the pianist's very personal insights and views. Especially when he played Chopin, a very distinctive Chopin. Now that the likeable, simple artist fortunately found an almost full Groote Doelezaal, it was once again the same "distinctive" Chopin. But how Rachmaninoff managed to captivate this time as well with a Chopin performance that radiated with the splendour of its tonal brilliance. The B flat minor Sonata op. 35 was again different from the usual in its rendition, yet in any case acceptable from this Russian artist, because the performer ultimately nowhere imposes his intuition as a capricious wilfulness. The Sonata continually rose in the striking plasticity of the work through the strictly personal vision, which expressed itself most strongly and attractively at the same time in the dynamics arranged in reverse during the repetition of the main motif of the Marche Funèbre.

That superior Chopin playing, continued in the B flat minor Mazurka and the G minor Ballade, was a real relief after a Mozart Sonata (D major) that was very disappointing in terms of its inner essence. For Mozart—as has become abundantly clear—appears to bring no success to Rachmaninoff's psyche. The execution of the Sonata was truly, despite the technique displayed in perfection, un-Mozart, less well regulated in terms of tonal balance and variation. The performance threatened to veer towards monotony. The same simplicity, sincerity, and honesty that make Rachmaninoff so endearing as a man and a reproducing artist may also apply to his quality as a producing artist. Nowhere does the Russian write outside his certain conviction. This makes the Prelude, of which the concert performer interpreted the A and B minors from opus 30 [sic], into very pleasant and acceptable settings. They are not sensational masterpieces, but solid, honest productions of their kind. It was to be assumed that a perfection of faith in one's own art would also lie in the interpretation. Liszt was the cornerstone of the program, with the masterfully performed Sonnetta del Petrarca and the vital E major Polonaise. And when the artist had to accept ovation after ovation, he offered three encores. For the last time, his own beautifully composed C sharp minor Prélude.

[Translation: Google]